



Заякътъ извикалъ :

— Удари го, удари, да видя!

Човѣкътъ взелъ брадвата и заудрялъ по чувала. Удрялъ, удрялъ, докато съсѣкълъ мечката на парчета.

Преразказалъ и илюстриралъ :

**Наумъ х. Младеновъ**



## КАЗАКЪ ЯРКО

Това се случило много отдавна.

Въ едно сибирско градче стариятъ главатаръ Елисей събралъ казацитѣ и имъ рекълъ :

— Момчета! Забранявамъ ви да учите даурцитѣ (диво сибирско племе) на „огненъ бой“. Дивацитѣ сж много хитри и могатъ да ни направятъ злини и пакости. Пазете добре стенитѣ на градеца и поддържайте пушкитѣ си въ редъ. Това е моята дума...

Младиятъ казакъ Ярко не послушалъ атамана си. Взелъ си пушката, турилъ си скитѣ и отишълъ на ловъ. Два-три дена скиталъ Ярко изъ гората, убилъ две лисици и се отбилъ при своя другаръ Айго, даурецъ.

Айго — малъкъ, широкоскулестъ човѣкъ — седѣлъ на пода въ своята задимена хижа, удрялъ тжпана и пѣялъ. До него седѣли двама даурци — гости.

Айго почакалъ и казалъ :

— На твоя день и на твоя огънь — поздрава ми! Моятъ огънь е твоятъ огънь, моето ядене е твое ядене, и поканилъ Ярко да влѣзне. — Какъ си? Имашъ ли добъръ ловъ?

— Не е до тамъ добъръ.

— Трѣбва ти опашка отъ черъ омагьосанъ самуръ. Ще я закачишъ на колана си и тогава ще имашъ винаги сполука.